
[2005-37-RE](#)

CAUSA 2005-37-RE

Número de registre 806-2005. Recurs d'empara

AUTE DEL 21 DE FEBRER DEL 2006

BOPA núm. 18, de l'1 de març del 2006

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional el 5 de desembre del 2005 per la representació processal de les societats Serveis Immobiliaris i de Construcció, SA (SIMCO) i Construccions Campos, SA, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra la sentència del 19 de setembre del 2005 i contra l'aute de l'11 de novembre del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per haver-se produït una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, "en la seva vessant del dret a la defensa, del dret a un judici just, a obtenir una decisió fonamentada en dret i el dret a la defensa així com una vulneració del dret a que la seva causa sigui vista equitativament, que sigui vista per un tribunal independent i imparcial i que aquest tribunal decideixi sobre les controvèrsies sobre drets o obligacions de caràcter civil i, a resultes d'aquestes infraccions" acordi anul·lar les resolucions objecte de recurs i atès que demana al Tribunal Constitucional que vulgui admetre aquest recurs d'empara, declari infringits els drets esmentats, declari la nul·litat de les resolucions objecte de recurs i "es reconegui el dret dels recurrents a obtenir una resolució sobre el fons en el tema objecte del present recurs tot acordant-se la retroacció del procediment al moment en que es va produir aquesta vulneració";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 23 de gener del 2006;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Miguel Herrero de Miñón;

Antecedents

Primer

Les societats SIMCO, SA i Construccions Campos, SA van interposar una demanda jurisdiccional contra la desestimació tàcita del Govern en relació amb el recurs d'alçada presentat contra l'Acord del Comú d'Ordino que adjudicava a un tercer el contracte per a la construcció d'una parada d'autobús. En aquesta demanda es sol·licitava la declaració de nul·litat o l'anul·lació de l'adjudicació efectuada pel Comú d'Ordino, la seva condemna al pagament d'una indemnització de 18.507,84 euros pel benefici industrial, més les despeses generals deixades de percebre amb els seus corresponents interessos així com les costes processals.

Segon

El 4 de maig del 2004, la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles va desestimar aquesta demanda, ja que va considerar que "la decisió comunal es circumscriu dins el seu poder discrecional en la matèria, i en no copsar-se objectivament cap abús en l'adjudicació, escau desestimar la demanda."

Tercer

Les societats demandants van interposar un recurs d'apel·lació contra la sentència de primera instància i el 19 de setembre del 2005, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència mitjançant la qual desestimava el recurs esmentat i confirmava la sentència del Tribunal de Batlles.

Quart

Les societats demandants van presentar un incident de nul·litat d'actuacions contra la sentència del Tribunal Superior de Justícia per considerar que s'havia vulnerat el dret a un procés degut per la valoració errònia de les proves practicades en el procés.

Cinquè

L'11 de novembre del 2005, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va considerar que el demandant reproduïa les al·legacions que ja havia formulat en el seu moment sobre la valoració de la prova practicada en el procés i com que "les discrepàncies dels interessats sobre el resultat de la valoració de la prova realitzada pel Tribunal no constitueix en cap cas una vulneració del dret a la jurisdicció que reconeix l'article 10 de la Constitució" desestimava l'incident de nul·litat d'actuacions esmentat.

Sisè

El 5 de desembre del 2005, la representació de les societats SIMCO, SA i Construccions Campos, SA va presentar un recurs d'empara en què, després d'exposar llargament, segons el seu parer, els antecedents detallats de la causa, manifestava essencialment que no havia tingut la possibilitat de defensar la seva causa perquè els tribunals, sense disposar de cap prova, havien considerat que l'oferta de les recurrents no respectava el plec de bases del concurs pel que feia al termini de lliurament de l'obra. Aquesta part al·lega que les recurrents "no han tingut mai un dret a un procediment equitatiu en tant en quant ni a l'hora d'interpretar els criteris de valoració i de puntuació de les ofertes, ni a l'hora d'ésser valorats i ponderades les seves al·legacions ni en el marc del procediment administratiu, ni en el marc del procediment judicial en primera instància ni en el marc del procediment judicial en segona instància. De fet mai s'han tingut en compte les seves al·legacions com tampoc s'han valorat ni ponderat en la sentència definitiva les circumstàncies

concurrents d'aquesta part. Simplement, els poders públics s'han limitat a seguir els tràmits legals escaients i a desestimar amb raonaments sibil·lins i poc seriosos allunyats del sistema de prelatió de fonts de dret andorrà les pretensions d'aquesta part, la qual cosa porta a considerar a aquesta part que la decisió final de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia i per extensió de la secció administrativa del tribunal de batlles han efectuat una simple argumentació formal contrària a les disposicions de l'article 10 de la Constitució per tal de poder desestimar les legítimes pretensions de les nostres representades.”

Per aquests motius, aquesta representació processal demana al Tribunal Constitucional que vulgui admetre aquest recurs d'empara, declari infringit el dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, “en la seva vessant del dret a la defensa, del dret a un judici just, a obtenir una decisió fonamentada en dret i el dret a la defensa així com una vulneració del dret a que la seva causa sigui vista equitativament, que sigui vista per un tribunal independent i imparcial i que aquest tribunal decideixi sobre les controvèrsies sobre drets o obligacions de caràcter civil”, declari la nul·litat de les resolucions objecte de recurs i “es reconegui el dret dels recurrents a obtenir una resolució sobre el fons en el tema objecte del present recurs tot acordant-se la retroacció del procediment al moment en que es va produir aquesta vulneració.”

Setè

El 23 de gener del 2006, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què declarava que de la lectura detallada de les resolucions objecte de recurs se'n desprèn que el Tribunal Superior de Justícia fonamenta de forma raonada, comprensible i ajustada a dret la seva decisió de desestimar les pretensions de les recurrents que pretenen que el Tribunal Constitucional, actuant com una tercera instància, revisi l'actuació efectuada pels tribunals ordinaris en l'exercici propi de les seves competències.

Així doncs, el Ministeri Fiscal sol·licitava la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2005-37-RE per manca de contingut constitucional en les pretensions formulades, de conformitat amb el que disposa l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Fonament jurídic únic

El Tribunal Constitucional no és una instància encarregada d'administrar justícia, funció que la Constitució del Principat atribueix, de manera exclusiva i exclouent, als tribunals de la jurisdicció ordinària. En relació amb aquesta jurisdicció, com en relació amb els demés poders públics, correspon al Tribunal Constitucional la missió de vetllar pel respecte dels valors constitucionals.

Si bé és cert que aquests valors constitucionals no es troben de manera aïllada, sinó que han de ser respectats i servits en l'activitat mateixa dels poders públics i, en el cas de l'administració de justícia, en les actuacions i en les decisions dels seus òrgans jurisdiccionals, el Tribunal Constitucional ha tingut compte, al llarg de la seva jurisprudència, de distingir curosament la tutela d'aquests valors d'una revisió improcedent de les pròpies tasques de la jurisdicció ordinària que corresponen a les seves instàncies diferents. La jurisdicció constitucional, ho hem dit reiteradament, no és un tribunal de cassació.

En aquesta causa, com en moltes altres ja resoltes al llarg de la història del Tribunal Constitucional, les societats recurrents al·leguen la vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, perquè consideren que les decisions judicials objecte de recurs estan raonades de manera insuficient i que, per tant, es poden titllar d'arbitràries.

El que és cert és que si aquests vicis concorreguessin en les sentències objecte de recurs, l'article 10 de la Constitució hagués estat vulnerat, però aquest no és el cas. Tant el batlle com el Tribunal Superior de Justícia han resolt la causa valorant els elements de fet sotmesos i raonant sobre ells de manera suficient. No correspon al Tribunal Constitucional entrar a valorar de nou els elements fàctics i jurídics ja valorats per aquests tribunals ordinaris, que són els únics competents a aquest efecte, sinó constatar la suficiència i la raonabilitat de les seves argumentacions i decisions.

Les recurrents al·leguen insuficiència, simple formalitat i arbitrarietat, perquè les decisions objecte de recurs són contràries a les seves pretensions, però és ben sabut que el dret a la jurisdicció no equival al dret a obtenir una decisió favorable, sinó que la pretensió sigui examinada i resolta amb les garanties previstes en la Constitució i en la Llei. Això és el que succeeix en aquesta causa, en la qual no es pot apreciar ni un simple formalisme, ni la conseqüent insuficiència del raonament del jutgador, ni cap arbitrarietat.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2005-37-RE, interposat per la representació processal de les societats Serveis Immobiliaris i de Construcció, SA (SIMCO) i Construccions Campos, SA contra la sentència del 19 de setembre del 2005 i contra l'aute de l'11 de novembre del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

No hi ha condemna expressa en costes per no existir parts contràries.

Tercer

Notificar aquest aute a la representació processal de les recurrents, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Quart

Publicar aquest aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Philippe Ardant

President en funcions

Didier Maus

Miguel Herrero de Miñón

Magistrat

